

LEGISLATIVNÍ RADA VLÁDY ČESKÉ REPUBLIKY
PRACOVNÍ KOMISE PRO VEŘEJNÉ PRÁVO I

(KOMISE PRO SPRÁVNÍ PRÁVO Č. 1)

Ministerstvo kultury

MKCRP007REST

Došlo: 4 - -10- 2013
č.j. H6 857/2013
Přiděl. ALP/17057/2013
počet listů: 2
počet listů příloh: 1

V Praze 2. září 2013

Počet stran: 2

Návrh vyhlášky o prohlášení území vybraných částí krajinných celků za památkové zóny

Komise pro veřejné právo I (komise pro správní právo č. 1) má k návrhu vyhlášky, který předložilo Ministerstvo kultury, tyto připomínky:

Obecně

Podle § 6 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o stání památkové péči, ve znění předpisů pozdějších, na jehož základě má být navrhovaná vyhláška vydána, může Ministerstvo kultury po projednání krajským úřadem prohlásit území sídelního útvaru nebo jeho části s menším podílem kulturních památek, historické prostředí nebo část krajinného celku, které vykazují významné kulturní hodnoty, za památkovou zónu a určit podmínky její ochrany. V tomto ustanovení však není uvedeno, že by snad tento akt měl formu vyhlášky ministerstva ve smyslu čl. 79 odst. 3 Ústavy ČR. Zmocnění k vydání vyhlášky k provedení § 6 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. pak neobsahuje ani § 45 tohoto zákona, ve kterém je ministerstvo zmocněno pouze k vydání vyhlášky k provedení § 6 odst. 2 (v dohodě s MMR), tedy právního předpisu stanovícího obecně podrobnosti o prohlašování památkových zón.

K vydání vyhlášky o stanovení jednotlivých památkových zón tedy ministerstvo v zákoně postrádá výslovné zmocnění, ačkoliv ho na základě čl. 79 odst. 3 Ústavy ČR mít potřebuje (srov. k tomu např. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 28/06 ze dne 16. prosince 2008: *Ústavní soud již ve své předchozí judikatuře konstatoval, že pravomoc ministerstva vydávat právní předpisy k provedení zákona je založena čl. 79 odst. 3 Ústavy, a to za předpokladu danosti výslovného zákonného zmocnění (nález ve věci sp. zn. Pl. ÚS 7/03). V nálezu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 45/2000 Ústavní soud vytýčil zásady ústavního vymezení odvozené normotvorby exekutivy, mezi něž patří i existence zřejmé vůle zákonodárce k úpravě nad zákonný standard (musí být otevřen prostor pro sféru podzákonného předpisu).*)

Na konstatovaném nedostatku výslovného zákonného zmocnění k vydání vyhlášky nemění nic ani skutečnost, že ministerstvo na základě § 6 odst. 1 zákona už několik památkových zón svou vyhláškou vyhlásilo, protože ani případná ustálená praxe nemůže nedostatek zákonného zmocnění nahradit.

Prohlášení určitého území za památkovou zónu navíc svou povahou a obsahem ani po materiální stránce není právním předpisem ale daleko spíše opatřením obecné povahy, neboť jde o správní akt s konkrétním předmětem. Pokud by zákon výslovně zmocňoval ministerstvo k vydání právního předpisu, tzn. vyhlášky (tak jako zmocňuje např. v ustanovení § 79 odst. 4 písm. h) zákon č. 114/1992 Sb. ministerstvo životního prostředí k tomu, aby vyhláškou vyhlášovalo národní přírodní rezervace, národní přírodní památky nebo ochranná pásma těchto zvláště chráněných území a stanovilo bližší podmínky jejich ochrany), pak by měla tato

forma tohoto právního aktu přednost před jeho obsahem a památkové zóny by se stanovily vyhláškou. Pokud však zákon výslovné zmocnění k vydání vyhlášky neobsahuje, vyhlášku vzhledem k čl. 79 odst. 3 Ústavy ČR vydat nelze.

Památkové zóny je ovšem dle názoru komise za stávající zákonné úpravy možné vyhlásit formou opatření obecné povahy podle části šesté správního řádu, neboť ministerstvo pravomoc k jejich vyhlášení má a k vydání opatření obecné povahy se na rozdíl od vyhlášky podle ustálené soudní judikatury výslovné zákonné zmocnění nevyžaduje, postačuje pouze, aby měl správní orgán pravomoc vydat závazný správní akt, který není ani právním předpisem ani rozhodnutím ve správním řízení.

K jednotlivým ustanovením

K § 2

V případě odst. 2 až 5 je třeba upozornit na to, že v § 6 odst. 1 zákona je ministerstvo zmocněno pouze k tomu, aby prohlásilo určité území za památkovou zónu a určilo podmínky její ochrany, není však zmocněno k tomu, aby přitom stanovilo, kde budou uloženy mapy jednotlivých takto prohlášených památkových zón. Zákon ostatně ani obcím ani krajům neukládá povinnost, aby takovou mapu měly u sebe uloženou. A s ničím podobným nepočítá ani § 2 vyhlášky č. 66/1988 Sb. navazující na ustanovení § 6 odst. 2 zákona. Není ostatně ani zřejmé, jaký smysl by odst. 2 až 5 měly, neboť nikde není stanovena ani povinnost takové mapy např. zpřístupňovat někomu k nahlížení. Je tedy pouze věcí ministerstva, aby samo případně takové zpřístupnění map památkových zón zajistilo a informovalo o tom (ovšem ne prostřednictvím právního aktu, kterým se zóny vyhlášují).

Závěr

Pracovní komise Legislativní rady vlády pro veřejné právo I (komise pro správní právo č. 1) *nedoporučuje* vydání vyhlášky v navržené podobě z důvodů shora uvedených v tomto stanovisku (nedostatek výslovného zákonného zmocnění k vydání vyhlášky).

JUDr. Stanislav K a d e č k a , Ph.D., v.r.
místopředseda komise